

Tartalom

ELŐSZÓ.....	3
-------------	---

ÜTKÖZÉSPONTOK 4.

HERNER MÁTÉ: A növények titkos élete – a ἔτερον ζῶον helye és szerepe a <i>Timaiosz</i> élő világában.....	7
---	---

SMRCZ ÁDÁM: A hipotetikus szükségszerűség szerepe Francisco Suárez végzetfogalmában	19
--	----

KISS KATA DÓRA: Hogyan válik az anatómia sorssá? A freudi pszichoanalízis feminista recepcióiról	31
---	----

LÁSZLÓ LAURA: Az elidőzés tere. A hipotipózis mint szövegkompozíciós elem	43
---	----

KINTLI BORBÁLA: Innen és túl. Művészetmegközelítések a lévinasi életműben.....	57
--	----

FAZAKAS ISTVÁN: Marc Richir és a fenomenológia új megalapozása	69
--	----

CSORNAY ANNAMÁRIA: „Liberalizmus” versus <i>modus vivendi</i>	83
---	----

KAPELNER ZSOLT: Negativitás és politikai cselekvés Žižeknél és Adornónál	95
--	----

DOMBROVSZKI ÁRON: Miért legyünk realista lehetségesvilág-fikcionalisták?	107
--	-----

SZKOPÉ

BERNÁTH LÁSZLÓ: A szabad akarat kortárs libertáriánus elméletei	121
---	-----

KRITÉRIUM

SÁRKÁNY PÉTER: Életbölcselet és filozófiai gyakorlat. Megjegyzések a praxis-vitához.....	149
---	-----

KÉPES DIÁNA: A huszadik század magyar zeneesztétikájának újrafelfedezése	157
--	-----

NEMESI NIKOLETTA: Szörnyek, javíthatatlanok, onanisták: így készült az „abnormális” individuum	165
ABSZTRAKTOK	171
SUMMARIES	175
SZERZŐINK	181

Előszó

Nagy öröm és megtiszteltetés volt, hogy 2017. május 26-27. között a Károli Gáspár Református Egyetem adhatott otthont a DOSZ Filozófiatudományi Osztály negyedik éves Ütközéspontok konferenciájának. A kétnapos esemény fővédnökét, Dr. Kendeffy Gábort ezúton is köszönet illeti, ahogy a rendezvény főszervezőit is, Hendrik Nikolettát, László Laurát és Eged Dalmát. Az *Elpis* jelen száma a konferencián elhangzott, szekcióelnökök által publikálásra javasolt előadászövegekből közöl lektorált válogatást. A több mint harminc előadást így kilenc írás hivatott reprezentálni.

Az itt olvasható szövegek hűen tükrözik a filozófiatudomány sokszínűségét, hiszen a klasszikus filozófiatörténeti és kortárs (analitikus és fenomenológiai) megközelítések mellett helyet kaptak esztétikai és társadalomfilozófiai fókuszú, ahogy genderszemponturnak munkák is. A kötet két filozófiatörténeti kutatással nyit: míg Herner Máté a növények státuszát igyekszik tisztázni az élőlények világában a *Timaiosz* alapján, addig Smrcz Ádám arra keresi a választ, hogy Francisco Suárez miként vélte összeképezhetőnek libertáriánus nézeteit az isteni előrelátás és végzet fogalmaival. A következő dolgozatban Kiss Kata Dóra azt vizsgálja, hogy hasznos lehet-e a pszichoanalízis elmélete az orvosi gyakorlat vagy a kritikai tudományok számára, miközben az azt megalapozó pszichoszexuális fejlődési modell a nőkre nézve igen problematikus. Az esztétika területén folytatva: László Laura a hipotipózis narratívában betöltött szerepét szemügyre véve amellett érvel, hogy a hipotipózis okozta narratív lassítások és szünetek a művészi szöveg esszenciális elemeivé válhatnak, Kintli Borbála pedig – kapcsolódva előző számunkban publikált írásához – a levinasi művészetmegközelítések ambivalenciát igyekszik kibogozni, melynek eredményeként a levinasi filozófia alapjaira kérdez rá. A francia fenomenológiánál maradván, Fazakas István Marc Richir azon újraalapozási ambícióját vázolja, mely az észlelés és a fantázia regisztereinek architektonikus felcserélését rögzíti. A következő két írás kortárs társadalomfilozófiai szerzőkkel foglalkozik. Kapelner Zsolt azt mutatja be, hogy Žižek és Adorno dialektikaértelmezésének párhuzamai ellenére szélsőségesen eltérő álláspontra jutnak a politikai cselekvés kérdésében, melyet a negativitás különböző fogalmaival magyaráz. Csornay Annamária John Gray nyomán a liberalizmus két eltérő, „mainstream” és *modus vivendi* felfogását ismerteti, majd e két liberalizmus konceptuális különbségeire és újragondolási lehetőségére kíván rámutatni. A blokkot Dombrowszki Áron írása zárja, aki a 2017/1-es számunkban vázolt lehetségesvilág-fikcionalizmus lehetősége mellett immáron érveket sorakoztat fel, hogy igazolja az elmélet konzisztenciáját és képviselhetőségét.

E számunkban indítjuk útjára Szkopé rovatunkat, mely nevéhez hűen kilátópontként kíván szolgálni olyan filozófiai elméletek számára, melyek a magyar irodalomban

csak szórványosan, utalásszerűen jelennek meg. Szándékunk szerint az itt megjelenő szövegeket egyetemi, bevezető kurzusokon is jól lehet majd hasznosítani. Az indító cikk a rovat ötletadójától, Bernáth Lászlótól származik. Dolgozata a szabad akarat kortárs libertariánus elméleteit térképezi fel a szakirodalom alapos áttekintése során a legismertebb válfajok – az esemény-oksági libertarianizmus, az ágens-oksági libertarianizmus és a nem-oksági libertarianizmus – legfontosabb erősségeit és gyengeségeit összegve.

A Kritérium rovatban az előző számunkban publikált praxis-vitát folytatjuk, aminek alapjául szintén az Ütközéspontok 4. konferencia keretei közt lezajlott esemény szolgált. Sárkány Péter hozzászólásában lényegi pontokon ért egyet Nemes László vitaindítójával: gondolatmenetében igyekszik a gyakorlati filozófiától való idegenkedést mérsékelni és elhárítani az arra vonatkozó különböző kritikákat és félelmeket. A kötetet két kritika zárja Képes Diána és Nemesi Nikoletta tollából: előbbi Demeter Tamás *A társadalom zenei képe*, míg utóbbi Foucault *A rendellenesek* című munkáját ismerteti.

Rosta Kosztasz

Absztraktok

Bernáth László: A szabad akarat kortárs libertáriánus elméletei

Ebben a tanulmányban a szabad akarat kortárs libertáriánus elméleteinek főbb vonásait foglalom össze. Feltérképezem három legismertebb válfajának, az esemény-oksági libertarianizmusnak, az ágens-oksági libertarianizmusnak és a nem-oksági libertarianizmusnak legfontosabb erősségeit és gyengeségeit.

Csornay Annamária: „Liberalizmus” versus *modus vivendi*

John Gray *Two Faces of Liberalism* című könyvében a liberalizmus két eltérő felfogását mutatja be. Az egyik a „mainstream” liberalizmus, amelyet a „felvilágosodás projekt” örökösének tart. Gray egyértelműen elutasítja a projektet és vele együtt a liberalizmusnak ezen elgondolását is. Kritikájának tárgya az a hozzáállás, miszerint lehetséges és szükséges a morális-rationális konszenzus kialakítása a békés együttéléshez. Ezt a tévedést és cáfolatát, az értékpluralizmus tényét, szerinte a *modus vivendi* liberalizmus ismeri fel. A pluralizmusnak és az abból eredő korlátoknak megfelelően a *modus vivendi* liberalizmus a konszenzus helyett a kompromisszumot tartja az együttélés alapjának. Ugyanakkor a kompromisszumkeresés sem problémamentes, amelyet Gray univerzális jó és rossz koncepcióján alapuló elképzelése nem tud feloldani. A gray-i kritika helytálló megállapításainak bemutatásával, valamint a *modus vivendi* nehézségeinek elemzésével a dolgozat rá kíván mutatni a két liberalizmus konceptuális különbségeire és újragondolásuk lehetőségére.

Dombrovski Áron: Miért legyünk realista lehetségesvilág-fikcionalisták?

Korábban bemutattam egy új álláspontot a lehetségesvilág-metafizika terén, amelyet hibrid lehetségesvilág-fikcionalizmusnak (HLVF) neveztem. A HLVF három metafizikai koncepció metszetében helyezkedik el. Először is, ez egy *fikcionalista* megközelítés, azaz a lehetséges világok elméletére és a benne szereplő lehetséges világokra úgy tekint, mintha azok pusztán fikciók volnának. Másodszor, bár a legtöbben azt gondolják, hogy fikciók és fiktív entitások nem léteznek, a HLVF ontológiailag elkötelezett ezek mellett, tehát egy *realista* elgondolás. Harmadszor, a fikciókat és fiktív entitásokat ember alkotta, nem térben létező tárgyaknak tekinti, tehát ez egy *absztrakt artefaktualista* elgondolás.

Mindezidáig azonban csak a lehetőségét vettem fel az álláspontnak, jelen tanulmány célja pedig az, hogy érvekkel motiválja az elméletet: állításom szerint a HLVF nemcsak konzisztens álláspont, de érdemes is azt képviselnünk a riválisokkal szemben.

Fazakas István: Marc Richir és a fenomenológia új megalapozása

A cikkben az úgynevezett új francia fenomenológia egyik központi alakjának tartott Marc Richir kései műveinek alaptezését mutatom be. Richir szerint a fenomenológia nem alapozható az észlelés primátusának gondolatára. E hagyományos elképzeléssel szemben Richir a fenomenológia új megalapozását az észlelés és a fantázia regisztereinek architektonikus felcseréléseként képzelem el. Az új fenomenológia legalapvetőbb szintjén fantáziamegjelenésekkel van dolgunk és az észlelés csupán a fantázia bizonyos megalvadása révén válik lehetővé. A fantázia fogalmára Richir Husserl kézírataiban talál rá. Ugyanakkor Husserl fantáziafenomenológiájának egy sajátos értelmezését adja. A szövegben ezen értelmezés főbb pontjait vázoló fel a képzelet és a fantázia közti különbségre, az időiség problémájára, a „perceptív” fantáziára és az észlelés transzcendentális dedukciójára fektetvén a hangsúlyt.

Herner Máté: A növények titkos élete – A ετερον ζῶον helye és szerepe a *Timaios* élő világában

Platón *Timaios*ának egyik különlegessége, hogy a dialógusok között egyedülállóan komplex, a metafizikai alapoktól a fiziológiai részletekig terjedő, összefüggő, hierarchikus rendszerbe foglalja az élőlények sokaságát. A leírás fókuszpontjában a minden élőlényben jelenlévő halhatatlan lélek és annak két funkciója, a rendezett önmozgás és a gondolkodás, valamint a lélekvándorlás állnak. Meglepő tehát, hogy mikor röviden kitér a növényekre, Timaios élőlénynek nevezi őket, ugyanakkor viszont leszögezi, hogy egyrészt sem értelemmel, sem az önmozgás képességével nem rendelkeznek, másrészt pedig, a halandó élőlények között egyedülállóan, nem vesznek részt a lélekvándorlásban. A cikkben bemutatom a probléma feloldásának két lehetséges útját. Először megmutatom, hogy Timaios a szövegben a növények élőlény jellegét egyszerűen azzal indokolja, hogy lélekkel bírnak. Másodsor megvizsgálom egy, a kommentátorok által javasolt megoldást, amely szerint a növények annyiban élőlények, amennyiben a kozmikus élőlény részei, és felvázolom, hogyan változtatja meg ez az olvasat a kozmikus élőlény természetéről alkotott képünket.

Kapelner Zsolt: Negativitás és politikai cselekvés Žižeknél és Adornónál

Žižek és Adorno kritikai elméleti munkásságában egyaránt központi szerepet játszik a dialektika hegeli fogalmának újraértelmezése, annak alkalmazása a modern társadalom és az emancipáció lehetőségeinek elemzésére. Mindkét szerző a *negativitás* fogalmát helyezi dialektikafelfogása középpontjába. E lényegi párhuzamok ellenére – melyeket a szakirodalom ritkán tárgyal – Žižek és Adorno *politikai cselekvésről* vallott nézetei homlokegyenest szemben állnak egymással. Tanulmányomban azt a kérdést vizsgálom, mi magyarázza, hogy a két szerző munkáinak központi eleme – a dialektika értelmezése – közti olykor igen közeli párhuzamok ellenére szélsőségesen eltérő álláspontra jutnak a politikai cselekvés kérdésében. Amellett érvelek, hogy az ellentétet Žižek és Adorno eltérő negativitásfogalma magyarázza. Žižeknél a dialektika középpontjában álló negativitás tartalom nélküli, *abszolút negativitás*, amely gyökeres ellentétben áll a *Negatív dialektikában* leírt, konkrét tartalommal bíró *meghatározott negativitással*. E két negativitásfogalom és a hozzájuk kapcsolódó két dialektikafelfogás a politikai cselekvés eltérő elméleteit teszik elérhetővé a két filozófus számára.

Kintli Borbála: Innen és túl. Művészetmegközelítések a levinasi életműben

Bár az esztétika kérdése nem tekinthető centrálisnak Levinas gondolkodásában, mégis azok az írások, amelyekben Levinas kitérőt tesz a művészet területére, magukon hordják etikai filozófiája változásának jegyeit. Tanulmányomban *A valóság és árnyéka (La réalité et son ombre)* és *A másik Proustban (L'autre dans Proust)* című írások alapján vizsgálom a levinasi művészetmegközelítéseket jellemző ambivalenciát. Miközben a 40-es években Levinas radikális művészetkritikát fejt ki, ez a későbbiekben látványosan átalakul. A változás szemlélhető az etikában megjelenő nyelvi hangsúlyok függvényeként, azonban egy ilyen perspektíva leegyszerűsítő nem csupán a művészetre, valójában a levinasi filozófia alakulására nézve is. Így az esztétikai fejtegetések annak lehetőségét teremtik meg, hogy a felmerülő nehézségeken keresztül a levinasi filozófia alapjaira kérdezzünk rá.

Kiss Kata Dóra: Hogyan válik az anatómia sorssá? A freudi pszichoanalízis feminista recepcióiról

A Sigmund Freud által megalapozott pszichoanalitikus személyiségfejlődési modell nemcsak megalapozta a mai pszichotudományokat, de a nyugati ember önmeghatá-

rozásának implicit részévé vált. Eszerint az Ödipális helyzet a szubjektivitás kialakulásának genezise, a kasztrációs félelem pedig a nemi differenciálódás alapja. Freud tehát a falloszt helyezi a pszichoszexuális fejlődés középpontjába, ezzel egy biológiai indokot szolgáltatót a nők ontológiai és társadalmi alárendeltségének magyarázatára. A cikk arra keresi a választ, hogy hasznos lehet-e a pszichoanalízis elmélete az orvosi gyakorlat vagy a kritikai tudományok számára mindamellett, hogy az azt megalapozó pszichoszexuális fejlődési modellt a nőkre nézve igen problematikus. Ennek vizsgálatához olyan – az analízis, filozófia és nyelvészet határterületein mozgó – genderszempontú bírálatokat veszek sorra, melyek nem elvetni, hanem újragondolni és alkalmazni kívánják a freudi személyiségfejlődési modellt.

László Laura: Az elidőzés tere. A hipotipózis mint szövegkompozíciós elem

A dolgozat a hipotipózis narratívában betöltött szerepét vizsgálja. A klasszikus retorikák szerint e beszédalakzat dolgok, terek, s akár cselekvések „vizuális” megjelenítését teszi lehetővé, azaz képet alkot, melynek befogadásához időre van szükség. Elbeszélő szövegben, azaz a cselekmény (látszólag) célorientált előrehaladásában különösen érdekessé válik az ilyen típusú elidőző mozzanat, sőt, lényegi kompozíciós funkciót tölthet be a narratívában: szerepe egyszerre lehet illusztratív és szerkezeti-esztétikai. A hipotipózis révén ugyanis a szöveg a hallgatósághoz fordul, az elbeszélés (szinte) megáll (lelassít), a befogadói feszültség megnő. A dolgozat első része ezért az elbeszélés releváns időelméleteit tárgyalja; a második rész pedig Alessandro Manzoni *A jegyesek* című regényét elemzi, s amellet érvel, hogy a hipotipózis okozta narratív lassítások és szünetek a művészi szöveg esszenciális elemeivé válhatnak.

Smrcz Ádám: A hipotetikus szükségszerűség szerepe Francisco Suárez végzetfogalmában

A jezsuita Francisco Suárez a kései skolasztika meghatározó fontosságú gondolkodója volt. A tanulmány a *Disputationes Metaphysicae*, Suárez főművének főleg az isteni előrelátással (*providentia*) és végzettel (*fatum*) kapcsolatos fejezeteit vizsgálja annak kiderítése céljából, hogy a szerző miként vélte összebékíthetőnek libertariánus nézeteit a fenti fogalmakkal. A kérdés azért is jelentős, mert ezen összebékítésre a kor intellektuális miliője, a kompatibilista álláspontot képviselő domonkosok és a kemény determinista kálvinisták is rákényszerítették a szerzőt és rendtársait, az írás ennélfogva a korszak vitáinak tágabb kontextusába is betekintést kíván nyújtani.

Summaries

László Bernáth: Contemporary Libertarian Approaches to Free Will

My paper summarizes the main features of the contemporary libertarian approaches to free will. I map the most notable advantages and disadvantages of the three most well-known branches of libertarianism: the event-causal, agent-causal, and non-causal libertarianism.

Annamária Csornay: “Liberalism” versus *Modus Vivendi*

John Gray in *Two Faces of Liberalism* presents two different understandings of liberalism. One is “mainstream” liberalism, which he views as an heir to the “Enlightenment project”. Gray clearly rejects the project along with this conception of liberalism. His critique is targeted at the idea – based on misguided Enlightenment aspirations – that moral-rational consensus is possible and necessary for peaceful co-existence. Gray argues that it is *modus vivendi* liberalism that recognises this mistake and its refutation, the fact of value-pluralism. *Modus vivendi* liberalism is aware of the resulting limits and thus prefers compromise to consensus as the foundation of co-existence. However, seeking compromise is not without problems, which are not resolved by Gray’s proposed answer grounded in the concept of universal goods and evils. By presenting the adequacy of Gray’s critique and the analysis of difficulties of *modus vivendi*, in my paper I wish to show the conceptual differences between the two understandings of liberalism and their potential refinement.

Áron Dombrovski: Arguments for Realist Modal Fictionalism

In my previous papers I presented a new theory of modal fictionalism, which I called “hybrid modal fictionalism” (HMF). HMF can be described using three central metaphysical concepts. First of all, it is a *fictionalist* account, as it takes the theory of possible worlds and the possible worlds themselves to be useful fictions. Despite this approach, HMF is a *realist* theory, because it says that fictions and fictional entities exist. Finally, one can raise the question: if fictional entities exist, what ontological category do they fit in? In HMF, they are *abstract artifacts*. So far I have only proved the

consistency of HMF, but in this paper I take a step forward towards arguing that HMF is a plausible and appealing option, preferable to other theories of modality.

István Fazakas: Mark Richir and the Refoundation of Phenomenology

In my article I present the main thesis of Marc Richir's late work, who is considered to be a central figure of the so-called new phenomenology in France. In Richir's opinion, phenomenology cannot be grounded on the idea of the primacy of perception. Instead, he proposes a refoundation of phenomenology, which consists in an architectonical reversal of the registers of perception and fantasy. At the most basic level of this new phenomenology, we have to deal with fantasy-appearances, and perception is only made possible by some coagulations of fantasy. Richir finds this concept of phantasy in Husserl's manuscripts. He proposes, however, an original interpretation of Husserl's phenomenology of phantasy. In my paper I sketch out the main points of this interpretation by focusing on the difference between imagination and phantasy, temporality, "perceptive" phantasy and the transcendental deduction of perception.

Máté Herner: The Secret Life of Plants – The Place and Role of ἔτερον ζῶον in the Living World of the *Timaeus*

A unique feature of Plato's *Timaeus* is that it unites all living beings in one single, hierarchical system that extends from the metaphysical foundations of life all the way to particular physiological details concerning the living body, with its complexity and sophistication unparalleled in the dialogues. The kernel of the account is, first, the immortal soul present in each living being with its two activities: orderly self-motion and thought, and secondly, transmigration. It comes as a surprise, that in his brief description of plants Timaeus calls them living beings, while denying them both self-motion and thought, and excluding them from transmigration. In this paper I discuss two different strategies for resolving this tension. First, I show that Timaeus' self-proclaimed motivation for including plants within the group of living beings is simply that they have a soul. Secondly, I explore a solution proposed in the commentaries, namely that plants are living beings in so far as they are parts of the Cosmic Living Being, and I outline how this reading would change our picture of the nature of the Cosmic Living Being.

Zsolt Kapelner: Negativity and Political Action in Žižek and Adorno

In Žižek's and Adorno's critical theory, the Hegelian notion of dialectic and its application in examining the possibility of emancipation in contemporary societies play equally central roles. Both authors assign great importance to the concept of *negativity*. Despite these fundamental parallelisms, and rarely discussed in the literature, Žižek's and Adorno's views on *political action* are diametrically opposed. In my paper, I examine the question of what explains their radically diverging conclusions on this topic given the close parallelisms between their views on the notion of dialectic. I argue that this difference is to be explained in terms of the differences in the concepts of negativity the two authors use. In Žižek's works, the kind of negativity central to dialectic is *absolute negativity*, wholly void of content, which is rather different from the concept used in *Negative dialectic*, namely, *determinate negativity*, which has concrete content. The differences in the authors' theories of political action stem from these two concepts of negativity and their corresponding views on dialectic.

Borbála Kintli: Hither and Beyond. Approaches to Art in the Oeuvre of Levinas

Although the question of art and aesthetics cannot be considered central in the theories of Levinas, those writings, in which Levinas makes a detour into the field of art, carry the stamps of the changes of his ethical philosophy. In this study I examine the ambivalence, which characterizes Levinas's approaches to art through two writings of his, *Reality and Its Shadow (La réalité et son ombre)* and *The Other in Proust (L'autre dans Proust)*. While Levinas radically criticizes art in the 40s, we will perceive its spectacular transformation later. The reversal can be regarded as the consequence of the emphasis of language presented in the development of ethics, however this perspective would be over-simplified not only in the view of art but also concerning the modification of the Levinasian philosophy. Therefore, the aesthetic analyses create the possibility to question the very basis of his philosophy through these arising difficulties.

Kata Dóra Kiss: How Anatomy Becomes Destiny. On the Feminist Receptions of Freudian Psychoanalysis

Today psycho-sciences are grounded in the Freudian theory of personality development. This model holds that the Oedipal situation is the genesis of human subjectivity and also that castration anxiety is the starting point of the sexual differentiation of boys

and girls. When Freud centralizes the psychosexual development around the phallus, a male genital, he gives a biological explanation for the lower ontological and social status of women. The present article investigates if there is any relevance of the Freudian theory and practice today. Besides, its model on psychosexual development is very problematic, especially for women. For this, I introduce critiques from the field of psychoanalysis, philosophy, and linguistics that do not want to reject Freud's thoughts but transform them into useful material for critical gender theories.

Laura László: The Space of Time. Hypotyposis as a Compositional Narrative Element

This paper examines the function of hypotyposis in narrative texts. According to the classical rhetorics, it enables visual illusion and representation of objects, spaces, actions, that is to say, it creates an „image”, which requires a temporal element: the reader needs time to comprehend the visual constellation. In narrative texts, where the aim-oriented action seems to go consistently toward the end, this „delay” can be more interesting. Indeed, it may have an essential compositional function in narratives: its role can be illustrative and structural-aesthetic at the same time. By hypotyposis, the texts directly turns toward the reader, thus the narrative stops or slows down, and consequently, the tension of the recipient becomes more intense. Accordingly, the first part of my paper thematizes the relevant time theories related to the process of narration, and the second part examines hypotyposis in Alessandro Manzoni's *I promessi sposi*. According to the hypothesis, the delays can be integral parts of the artistic texts.

Ádám Smrcz: The Role of Hypothetical Necessity in Francisco Suárez's Concept of Fate

Francisco Suárez, the Jesuit, was a thinker of crucial importance of Late Scholasticism. This paper analyses the chapters concerning divine providence (*providentia*) and fate (*fatum*) in his most important work, *Disputationes Metaphysicae*, in order to find out how the author intended to reconcile his libertarian views with the above-mentioned concepts. This question is of importance, since this reconciliation was required by him due to the intellectual demands of Dominicans (holding compatibilist views), and by Calvinists (who were hard-determinists) as well. Hence this paper also intends to highlight the wider context of this debate.

Szerzőink

Bernáth László, fiatal kutató (MTA BTK Filozófia Intézet), óraadó tanár
(PPKE BTK Filozófia Tanszék)

Elérhetőség: Bernath.Laszlo@btk.mta.hu

MTMT azonosító: 10050123

Csornay Annamária, végzett MA-hallgató, ELTE BTK Filozófia Intézet

Elérhetőség: annamaria.csornay@gmail.com

Dombrovski Áron, MA-hallgató, ELTE BTK Logika Tanszék

Elérhetőség: d_aron@outlook.com / elte.academia.edu/AronDombrovski

Fazakas István, doktorandusz (Bergische Universität Wuppertal, Univerzita Karlova FHS), fiatal kutató (Institute of Philosophy of the Czech Academy of Sciences)

Elérhetőség: fazakasisti@gmail.com

Herner Máté, doktorandusz, Munich School of Ancient Philosophy

Elérhetőség: mate.herner@gmail.com / lmu-munich.academia.edu/MateHerner

Kapelner Zsolt, doktorandusz (Central European University), filozófus

Elérhetőség: kapelner_zsolt@phd.ceu.edu / ceu.academia.edu/ZsoltKapelner

Képes Diána, BA-hallgató (ELTE BTK szabad bölcsészet), filozófus, esztéta

Elérhetőség: dia.kepes@gmail.com

Kintli Borbála, MA-hallgató, ELTE BTK Filozófia Intézet

Elérhetőség: kintlibori@gmail.com

Kiss Kata Dóra, végzett MA-hallgató (CEU Critical Gender Studies, ELTE BTK Filozófia Intézet)

Elérhetőség: kisskatadora09@gmail.com

László Laura, doktorandusz, ELTE BTK Filozófiatudományi Doktori Iskola,
Esz­tétika Program
Elérhetőség: laszlolaura@caesar.elte.hu
MTMT azonosító: 10060114

Nemesi Nikoletta, abszolvál­t doktorandusz (PTE BTK), független művész
Elérhetőség: n_nemesi@yahoo.com / www.memoticon.art

Sárkány Péter, habilitált főiskolai tanár, Eszterházy Károly Egyetem,
Szociálpedagógia Tanszék
Elérhetőség: sarkany.peter@uni-eszterhazy.hu
MTMT azonosító: 10001533

Smrcz Ádám, tudományos segédmunkatárs, MTA BTK Filozófia Intézet
Elérhetőség: smrczadam@gmail.com / elte.academia.edu/AdamSmrcz